

из народа; представља народну вољу (суверенитет) и то је законодавна власт коју оличава демократска скупштина. Међутим, и једна тако надмоћна скупштина не може да преузме у своје руке све функције власти: доношење закона, њихово извршење и суђење, већ углавном задржава за себе само законодавну функцију док ове друге две преноси на извршну и судску власт, с тим да су јој ове подређене и у смислу организовања (конституисања) и функционисања одн. одговорности. Пошто нису равноправни са скупштином него су јој подређени, ови други органи (пре свих извршни) немају право да доносе било какве акте са законском снагом већ само обичне уредбе за извршење закона – дакле оне са подзаконском снагом. Иако је то теоретски тако, у пракси скупштинског система не само социјалистичких већ и ових других капиталистичких (као у Швајцарској) земља догађа се (догађало) нешто супротно томе. Тако рецимо, бивше социјалистичке државе су давале законодавна овлашћења и другим органима (Президијуму Врховног Совјета, Президијуму Народне скупштине, Државном савету, Председнику или Председништву) тако да су ови доносили акте са законском снагом и тиме учествовали у вршењу законодавне власти, а слично се догађало (и догађа) и у швајцарском скупштинском систему у коме је Савезна скупштина (противно Уставу) у више прилика својим одлукама давала овлашћења Савезном савету да у хитним случајевима може да доноси акте са законском снагом који замењују законе. Овакве примере одступања од доследног скупштинског система познаје и југословенска скупштинска пракса и то у облику уредби са законском снагом које су доношене у тзв. „хитним случајевима“ и то нарочито од 1953. год. па на даље. Наиме, и тадашња југословенска Савезна народна скупштина је повремено (и све чешће), и противно важећем Уставу, својим одлукама овлашћивала Савезно извршно веће да може својим уредбама да интервенише у сфери привредног система и уређује основе привредног живота и односа. Поред овог изузетног овлашћења, извршна власт у скупштинском систему располаже и још неким правима у законодавној сфери и то пре свега правом законодавне иницијативе – предлагања закона и других аката које доноси скупштина. То важи и за извршне органе власти у бившим социјалистичким земљама (рецимо за југословенско Извршно веће) али и са извршне органе и других земаља (као Швајцарске) где су постали искључиви носиоци законодавне иницијативе, чиме је ојачан њихов фактички утицај на законодавна тела. Неоспорно је да је скупштина у скупштинском систему власти носилац законодавне власти (и да само она доноси устав, законе и остале опште акте) али и других власти – пре свега извршне. То је зато што извршење не постоји као посебна грана